

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΗΝ έπιασε ελαφρά από τὸ χέρι
 γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἐκ νέου στὸ
 κρεβάτι της.

Ὁ Πιστὸς ἔσπευε πλὰς τοῦς,
 μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένον στὴν
 πόρτα, γρονθίζοντας διαρκῶς.

Τὶ συνέβαινε ἀπ' ἔξω;
 Βρισκόταν στὸν κήπο Ἐκείνος;
 Κανέναν θόρυβος δὲν ἀκούγο-
 πανε ὡστόσο.

Ἡ μὲς Ἐλισγγὶς ἀράβηξε ἀπό-
 τομα τὸ χέρι της ἀπ' τὸ χέρι
 τῆς Μίνας καὶ φθίρισε:

— Θὰ βγῶ... Θὰ φύγω...
 Ἔρχομαι, καλὲ μου... Ἔρ-
 χομαι...

Πλησίασα τότε καὶ ἐγὼ κον-

τά της καὶ τῆς ἔφραξα τὸ δρόμο.

Τὸ λάλημα μιᾶς κοικουβάγιας ἀκούστηκε συγχρόνως μέσα στὸν
 κήπο.

Ἡ μὲς Ἐλισγγὶς ἀπώσθη τὰ χέρια της ἐμπρὸς σὰν κάποιον νὰ
 καλοῦσε. Συγχρόνως ἄρχισε νὰ φθιρίσῃ ἀκατάληπτα λόγια, λόγια
 παράξενα καὶ μετεωριζόμενα.

Ἡ κόρη μας κοιμότανε εὐτυχῶς τὴν ὥρα αὐτή.

Προσπαθήσαμε νὰ βάλουμε καὶ τὴν μὲς Ἐλισγγὶς νὰ ξαναπαιγά-

ση, μὰ ἔξφυγε ἄξαφνα ἀπ' τὰ χέ-
 ρια μας, ἔτρεξε στὴν πόρτα, τὴν
 ἔπιασε καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια
 καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα της
 δόντια ἔφευγαν τώρα ἀνάστατα
 λόγια ὀργῆς καὶ λόγια ἀγάτης:

— Θέλω νὰ φύγω... Κατάρα!..
 Ἀνοίξτε μου τὴν πόρτα... Κα-
 λὲ μου, περιμένε με... ἔρχομαι...
 ἔρχομαι...

Εἴχαμε πιάσει τὴ νέα ἀπὸ τὰ
 δύο της χέρια καὶ τὴν κρατοῦσα-
 με δυνατὰ καρφωμένη στὴ θέσι
 της.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μὰ φωνὴ σι-
 γανή, ἀπαλὴ, γλυκεῖα, φωνὴ γυ-
 ναικεία μάλλον, γεμάτη περιπά-
 ρθεια καὶ καλωσύνη, ἀκούστηκε
 ἀπ' ἔξω:

— Ἀγγελε πᾶν οὐρανῶν...
 Κόρη μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά... ὁ-
 νερο τῆς σκοτεινῆς μου ζωῆς,
 γιατί ἀργεῖς;... Νύχτες καὶ νύ-
 χτες σὲ καλῶ καὶ σὲ προσμένω...
 Ἡ μὲς Ἐλισγγὶς ἀκούσε τὴ φω-
 νὴ αὐτὴ καὶ σταμάτησε σύν-
 κωρμα.

— Ἀφῆστε με νὰ φύγω...
 Θέλω νὰ φύγω, νὰ τρέξω κοντὰ
 του... Δὲν ἀκούτε λοιπὸν πού με καλεῖ;

Εἰμαστε κατὰλύητοι, ἐμβρόντητοι.

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς πού μιλοῦσε ἔτσι μέσα στὴ νύχτα καὶ ἐπείραζε
 καὶ γοῆτευε τόσο τὴ μικρὴ κόρη;

Ποιὸς ἄλλος, ἀπ' τὸν καταραμένο Βρυκόλακα;... Πῶς μπο-
 ροῦσε ὅμως νὰ κάνει τὴ φωνὴν τοῦ τόσο γλυκεῖα καὶ παθητικῆ; Προσ-
 παθοῦσε ὅραγε νὰ παρασύρῃ ἔξω τὴν μὲς Ἐλισγγὶς γιὰ νὰ τὴν ἀφα-
 νίσῃ ἢ τὸ πάθος που γι' αὐτὴ ἦταν ἀληθινὸ;

Ὅ, τι καὶ ἂν συνέβαινε, ἔτρεπε νάχουμε τὸ νοῦ μας.

Ἀλλοῖμονο ἂν ἡ μὲς Ἐλισγγὶς ἔλαπτε στὰ χέρια τοῦ τέρατος
 αὐτοῦ!...

Σὲ λίγο ἡ φωνὴ ξανακούστηκε ἀπ' ἔξω. Πῶ παθητικῶς, πῶ φλο-
 γερῶς τὴ φορά αὐτή;

— Κρίνω τῆς λαγκαδιᾶς... λουλουδι τοῦ Ἥλιου... ἀστὲρι
 πεσμένο ἀπ' τὴ χρυσὴ λιτανεία τοῦ οὐρανοῦ, γιατί δὲν μὴ ἀποκαί-
 νεσαι;... Καταραμένη νῆμα τὰ χέρια πού σὲ κρατοῦν!... Φοβιὰ
 νὰ κάνει τοὺς φρονιάδες πού πόλυναν νὰ ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους
 στὰ μέρη αὐτὰ!...

Ἡ μὲς Ἐλισγγὶς ξανάπιασε τὴν πόρτα μὲ τὰ ντελικάτα της χε-
 ράκια καὶ τὴν ἔκαμε νὰ τριέξῃ στοὺς ρεζέδες της.

Ἡ δύναμις της, μέσα στὴν ὑποβασία της, ἦταν τεραστιά. Μό-
 λις κατορθώναμε νὰ τὴν συγκρατοῦμε.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τίναξε δυνατὰ τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω ὁ Βρυκό-
 λακας. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ὀργίζεται, ἡ λύσσα του τὸν παρέφερε, τὸν

ἔκανε νὰ μωγκωρῇ σὰν ἀγρίμα.

Ἡ πόρτα ἔτρεξε, ἔτοιμη νὰ σπάσῃ, ἡ σιδεροσίε της λύγιζαν.
 Ὁ Πιστὸς γαῖγιζε τώρα ἄγρια, ἐπάμωνα, ἐρεθισμένα. Ἡ ἔξαψη
 τῆς μὲς Ἐλισγγὶς ὅλο καὶ μεγάλωνε.

Τὰ πράγματα θὰ εἶχαν ἔτσι ἄσχημο τέλος, ἂν δὲ μοῦ ὀχότανε
 μὰ καλὴ ἐμπνευσι. Ἐτρεξα στὸ κρεβάτι πού κοιμόταν ἡ κόρη μας,
 ξεκοίμασα ἕνα μικρὸ εἰκόνημα τῆς Θεοτόκου καὶ γυρίζοντας πίσω
 ἀπὸ τὴν πόρτα, πὸ ἀκούμητρη πάνω σὺν κεφάλι τῆς μὲς Ἐλισγγ.

Τὸ ἅγιο εἰκόνημα ἔκανε αἰέτως τὸ θαῦμα του. Ἐνας δυνατὸς
 σπασμὸς τίναξε τὸ σῶμα τῆς μικρῆς κόρης, ἡ ὁποία ἀπόμεινε περὶ
 παρὰ τὴν σχεδὸν στὰ χέρια μας.

Τὰ μάτια της, τὰ τόσο ἄγρια καὶ βλασφημὰ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν,
 ἐδασίλευσαν καὶ ἐκλείσαν ἐντελῶς. Τὰ χέρια της κρεμάστηκαν κάτω
 ἄτοκα. Τὰ γόνατά της λύγισαν...

Τὴν σηκώσαμε ἔτσι εἰκόνα καὶ τὴν μεταφέραμε στὸ κρεβάτι
 της. Δὲν ξύπνησε καθόλου. Ἀναστένανε μόνο κάθε τόσο καὶ ἀνά-
 σαινε βαθεῖα...

Τὸ τέρας ὅμως δὲν εἶχε φύγῃ ἀπ' ἔξω.

Παραμόνευε μέσα στὸ σκοτάδι ἀρετὴ ἀκόμα ὥρα.

Πασπατένε τὰ σανίδια τῆς πόρτας καὶ κρηφάκιονε, ὡς πού ἀ-
 τελείωτηκε ἐντελῶς, μὴν ἀκούγοντας κανένα θόρυβο.

Πρὶν φύγῃ ὅμως, χτύπησε δυνατὰ μὲ τὴ γροθιά του τὴν πόρτα
 καὶ ἄρχισε νὰ βλαστημᾷ φρενιὰ.

— Σκύλας φύρες, θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε... Τίποτα δὲν θὰ σᾶς
 γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου... Ἐχουμε παλινὸς λογαριασμοὺς μα-
 ζι, καταραμένοι ἀνθρώποι, ποῦρεθατε ἀπ' τὰ πέταρα τῆς γῆς νὰ μοῦ
 φράξετε τὸ δρόμο... Εἴκοσι χρό-
 να πέρασαν ἀπ' τὴ μέρα πού κά-
 νατε τὸν ἀνάνδρο κακοῦργημά-
 σας... Ὁριζήσθεκα πάνω στὴ
 στάχτη Ἐκείνου νὰ σᾶς πνίξω
 μέσα στὸ ἴδιο σας τὸ αἷμα... Πο-
 τέ πειὰ δὲν θὰ γυρίσετε πίσω,
 ποτέ... ποτέ πειὰ...

Ἐγινε ὥστερα ἡσυχία...

Ἡ κοικουβάγιας ἔπαψαν νὰ
 σοῦζουν.

Οἱ λύκοι καὶ τ' ἄλλα ἀγρίμα
 λούφαξαν.

Ἐτρεπαν τὸ γλυκοχάραγμα. Τὸ
 σκοτάδι σήκωνε τὰ φτερά του,
 πάνω ἀπ' τὴν κοιμισμένη γῆ...

Ὅλα ξινοῦσαν...

Τὰ πολλάκια φρεφάκιζαν σὰν
 δέντρα καὶ πουροπυλῖνα.

Ὁ βραχνὰς τοῦ πρὸμου ἄφανε
 τῆς καρδίας μας εἰλεῖθερες. Ἀρ-
 χίσουμε νὰ συνερχομαστε καὶ νὰ
 ἐλαττώμε...

Ὅταν ἀργότερα ξύπνησαν τὰ
 κορίτσια, ἡ μὲς Ἐλισγγὶς βρισκόταν
 ἀδιάθετη καὶ ἐξαντλημένη.

Τὴ φώτισε πὶ ἔχει. Μὰ δὲ θυ-
 μῶταν ἀπολύτως τίποτα ἀπ' τὰ
 φρικτὰ γεγονότα τῆς νύχτας.

— Εἶσαι μὴπως κρυμμένη, κό-

ρη μου; τῆς εἶπα.

— Ὦ, ὄχι, ἀπάντησε. Δὲν εἶν' αὐτὸ...

— Τότε τί ἔχεις;

— Δὲν ἔξω... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Τὸ σῶμα μου πο-
 νεῖ, σὰν νὰ ἔπεσα ἀπὸ μεγάλο ὕψος καὶ νὰ χτύπησα παντοῦ, τὸ
 πνεῦμα μου εἶνε βαρὺ καὶ μουδιασμένο, σὰν νὰ μὲ πότισαν κάποιο
 δραστικὸ ναρκωτικὸ...

Φτωχὸ παιδί!...

— Μήπως δὲν κοιμήθηκες καλὰ αἰνῶνε; τὴν ξαναρώτησα.

— Ναι... ἰσως... Αὐτὸ θὰ εἶνε... φαίνεται πῶς κακοκοιμή-
 θηκα...

— Εἶχες ἐφιάλτες;

— Ἰσως...

— Γιατί λὲς ἰσως... Δὲν θυμάσαι;

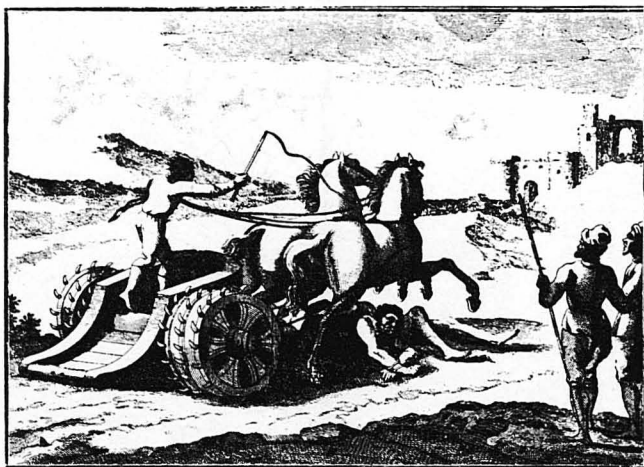
— Ναι, δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Τὸ μακάρι μου εἶνε θαλὸ. Κάτι
 κάνει πάντως τὸν ὕπνο μου ταρασμένο καὶ ἀνήσυχον. Μὰ δὲν μπορῶ
 νὰ θυμηθῶ... δὲν μπορῶ...

— Κάμε ὑπνογονὴ, καλὴ μου κόρη. Ὅπου νᾶναι, ἀπὸ μέρα σὲ
 μέρα, θάρρη ὁ καλὸς σου παπποῦς, ὁ τόσο σφοδρὸς καὶ τόσο χρησι-
 μος στὴν ἐρημιὰ πού βρισκόμαστε, φαίνεται πῶς τὸ κλίμα δὲ πάνω
 εἶνε βαρὺ. Καταραμένος πότος!...

— Τάπος στοιχειωμένος...

— Γιατί τὸ λὲς αὐτὸ, μικροῦλα μου;

— Δὲν ἔξω... Ἐτσι μοῦρεθε σὰν χεῖλη ἡ φράσις αὐτή.

Τὸ κομμάτιασμα τῶν δυστυχισμένων καταδικῶν, κάτω ἀπὸ ἕνα
 ἄρμα, τοῦ οἵου οἱ τροχοὶ φέρουν μεγάλὰ, συνδεδεὰ δόντια!...
 (Παλιὰ, σπανία γραφοῦρα)

— Έχεις τίποτα υπ' όψη σου; Μίλησέ μας με ελλειψόφρα, παιδί μου. Ξεγγήσου με θάλαρος.

— Δεν ξέρω πώς να το ξεγγήσω... Μά απ' τόν κιαρό πουθενά με δώ πάνω ή καρδιά μου είνε βωρειά, ή ψυχρή μου τρομαγμένη... Φοβάμαι... φοβάμαι... Δεν ξέρω κα' εγώ γιατί, μά διαρκώς με κυνηγάει ένας άπαιστος φόβος... Όταν νυχτώνει, ή άγωνία μου μεγαλώνει. Μου φαίνεται πώς κάποιος τριγυρίζει γύρω μου... Πώς κάποιος στέκει καί με παραμονεύει...

Προσπαθήσαμε με κάθε τρόπο να καθιστούσαμε τη μικρή κόρη. Μολαταύτα φαίνεται πώς κάτι έχει καταλάβει, πώς ξέρει περισσότερα απ' ό,τι φανταζόμαστε...

Η κατάσταση είνε κρίσιμη. Αυτή είν' ή αλήθεια δυστυχώς καί μόνον ό ερχομός πού Βάν "Ελισσγ θά μάς βγάλει απ' τή δύσκολη θέση, στην οποία πέσαμε άνυποτα.

(Απ' τó "Ημερολόγιο τής Μίνας "Αρκερ).

Συνέχεια. — Χτές τη νύχτα πάλι δεν κλείσαμε καθόλου σχεδόν μάτι.

Είχε οθεί Έκκενος. Τριγύρισε άρκετή ώρα γύρω στο κίοςκι κα' έπειτα προσπάθησε ν' άνοίξει τó παράθυρο τής κίμαρας, στην οποία έχουμε κλείσει γι' ασφάλεια τó άλογο.

Τό φτωχό ζώο καταστράφηκε κα' άρχισε νά χρεμετίζει καί νά κλωστού ή αφρησάμενη.

Τό τέρας θέλει, ασφαλώς, νά μάς στερήσει καί τó άλογο αυτό γιά νά μείνουμε χωρίς κανένα μέσον μεταφοράς πάνω σ' αυτά τά βουνά. Μά δεν κατάφερε τίποτα. Τό παράθυρο ήταν γερά κλεισμένο άπό μέσα. Ό σύρτης λύγισε άπ' τή δύναμη πού προσπάθησε ό σατανάς αυτός, μά δεν έφυγε απ' τή θέση του.

Ό Ιονάθαν έπρεξε κοντά στο ζώο γιά νά τó ήσυχάσει κα' έπειτα στήριξε τήν κάννη πού ό πλου του σέ μία τρύπα τού παραθύρου καί πυροβόλησε.

Ένα σαρκαστικό γέλιο τού αποκοιήθηκε άπ' έξω. Κι' έπειτα απόλυθηκε πάλι γύρω απόλυτη ήσυχία. Συνεχίστηκε μάλις έρεξε τó διάβασμα τού "Ημερολογίου τού Χάιντεχτες. Τό μεταφρέρω έδώ λέξι πρός λέξι.

(Απ' τó "Ημερολόγιο τού Βλαδιμήρου Χάιντεχτες).

Συνέχεια. — Άνοιξα τó τζάκι καί μέσ' από τίς γυλίλλες τού παραθύρου έβριζα στην άλλη ένα λαμπιασμένο πανί, βουτηγμένο στο λάδι.

Η αυλή φωτίστηκε έτσι γιά μά στιγμή άρκετά. Καί είδα... Θεέ μου, είδα!

Έκκενος σπεκτόταν στο κατόφρι τής ανόμορφας, με τά χέρια σταυρωμένα κα' οι λύκοι σάβανε, σάβανε τó χρώμα... Η λαμπάδα τού πανιού πούς πρόμαξε άξαφνα κα' έκταναν νά φύγουν πρός τήν πόρτα. Μά αυτός τούς σταμάτησε με μία χειρονομία όργής καί προσπάγης, κραυγάζοντας άγρια:

— Χωώωω!... Χωώωω!...

Έβριξε ύπερα τó βλέμμα που πρός τó παράθυρο καί σήκωσε ψηλά τή γροθιά του. Τό πανί συγκόλλησε άκόμα στην αυλή καί μπορούσα νά τόν διακρίνω.

Σήκωσα με μεγάλο κόπο τó ποτήρι μου, τó στήριξα άνάμεσα στις γυλίλλες, πόν σημάδεψα από κεφάλι καί πυροβόλησα...

Ένα άγριο ούρλιαχτό άκούστηκε.

Ένα ούρλιαχτό ποίκιλε κα' αυτούς τούς λύκους νά συνταραχτούν, καί βούξε στις γύρω λαγκαδιές καί στα δάση.

Συγχρόνως είδα τó τέρας νά προεβλή η έτοιμο νά σωριαστεί κάτω. Μά δεν έπεσε.

Πιάστηκε σπόν παρασπότη τής ανόμορφας καί κρατήθηκε στά πόδια του. Απ' τó μέτωπό του έτρεχε τó αίμα ποτάμι. Αίμα άφθονο, έστό...

Τόν είχα χτυπήσει, τόν είχα τραυματίσει, είχα έκδικηθεί!...

Μου ήταν άδιάφορο πειά γιά τά έπακόλουθα. Άς έβαζε φωτιά κα' άς έκαυε τήν έπαυλή, άς μ' έψηνε μέσα στο σπίτι μου ζωντανό...

Τόν είχα τραυματίσει, τόν είχα κάνει νά πονέσει, νά ούρλιαξει...

Όταν έβαλε τó χέρι του στο μέτωπό του καί τó έδε γεμάτο αίματα, ένας τρομερός όργυμος έφυγε άπ' τó στόμα του, ένα άγριο σκούξιμο...

(Ακολουθεί)

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ... ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

Β'.

Ίδου πάλι σήμερα μερικές πληροφορίες γιά τίς διάφορες ώρες τού φαγητού, επί τού βασιλικού καθεστóτως στη Γαλλία.

Στόν καιρό τού Λουδοβίκου 12ου, κατά τó τέλος δηλαδή τού 15ου αιώνα, γευματίζαν γιά μεσημέρι, στις... όχτώ τó πρωί. Μά ό Βασίλεος αυτός, γιά νά εύχαριστήσει τή δευτέρα του σύγγο, ή όποια ήταν συνθηθισμένη διαφορετικά, κανόνισε ως ώρα τού γευματός τó μεσημέρι...

Η μεταβολή αυτή όμως δεν είχε καμιά επιτυχία. Τόσο οι εύγενείς, όσο κα' ό λαός, έξακολουθούσαν νά γευματίζουν στις έννη ή στις δέκα τó πρωί καί νά δειπνούν στις πέντε ή στις έξη τó βράδυ.

Η συνήθεια αυτές διατηρήθηκαν καί επί Φραγκίσκου 1ου. Ένας μάλιστα ποιητής τής εποχής, λέει σχετιζών:

Σύπνημα στις πέντε τó πρωί.
Στις έννη πηγαίνετε γιά φαί,
κάθεστε στις τέσσερες στο δεί-
(πνο,
Ακολουθατε αυτή τή συμβουλή
όσοι θέλετε νά ζήσετε πολύ.

Η ώρες όμως αυτές μετεβλήθησαν επί Έρρίκου 4ου καί Λουδοβίκου 14ου, όπότε άρχισαν νά γευματίζουν στις έντεκα. Η συνήθεια αυτή διατηρήθηκε μέχρι τής επαναστάσεως, ή όποια τήν κατήργησε. Έκείνη τήν εποχή, οι δημόσιοι υπάλληλοι έργαζόντουσαν συνεχώς άπ' τίς έννη τó πρωί ως τίς τέσσερες τó απόγευμα καί γι' αυτό έτεκράτησε σέ όλες τίς τάξεις ή συνήθεια νά γευματίζουν στις 8 1/2 τó πρωί καί νά δειπνούν στις 4 1/2 τó απόγευμα... ***

Μεταξύ τών καλοφαγάδων τού περασμένου αιώνα, ξεχώριζε ό Πρόεδρος Άνριόν ντε Πανσύ, άνώτερος δικαστικός υπάλληλος. Μία μέρα πού ό περίφημος αυτός καλοφάγας βρισκόταν μαζί με τρεις άπ' τούς μεγαλύτερους σοφούς τής εποχής του, τόν Απλάς, τόν Σαπιάλ καί τόν Μπερτολέ, τούς έλε:

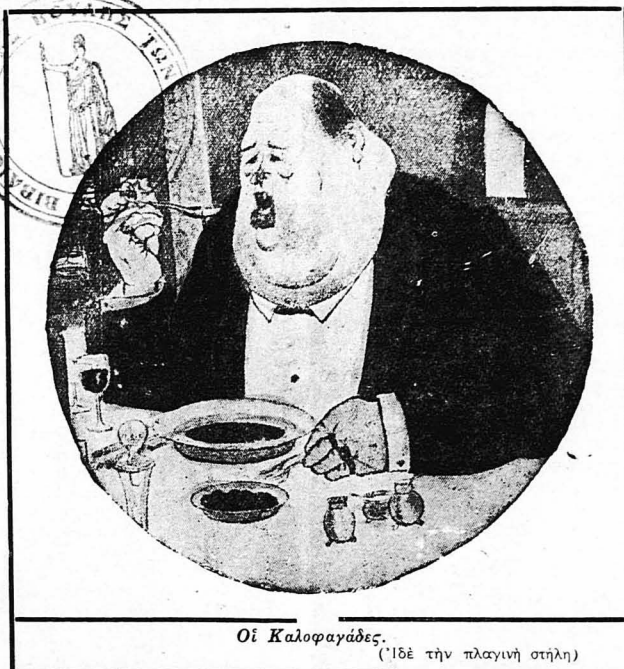
— Θεωρώ τήν ανακάλυψη ενός καινούργιου φαγητού, τó όποιο μάς άνοίγει τήν όρεξη καί παρατείνει τίς απολαύσεις τού λάγνου, ως γεγονός πολύ πύ σημαντικό από τήν ανακάλυψη ενός άστρου... Ποτέ μου δεν θά πιστέψω ότι πραγματικά ή Γαλλία τιμά τούς επιστήμονάς της, έφάρσον δεν βλέπω κα' έναν διακεκριμένο μάγειρο μεταξύ τών μελών τής Ακαδημίας της... ***

Νά τώρα κα' ένα ποίημα με τόν τίτλο *Η άγωνία ενός καλοφαγá, γραμμένο από ένα καλοφαγά ποιητή τού περασμένου αιώνα:

Φεύγει ή ζωή... Η στερνή πνοή μου άνέδερνε σά χείλη...
Τά μάτια μου θαμπώσανε, μου πάγωσε τó σώμα...
Η σύζυγός μου, τής ζωής ή τρυφερή μου φίλη,
Στέκει ή φτωχή στο πλάι μου, έλπίζοντας άκόμα...
Οί φίλοι φύγαν γιά νάρθουν σέ λίγο στην κηδεία...
Ηρθε ό παπάς καί μουδωσε τή θεία κοινωνία,
Όλοι μ' έχουν αφήσει πειά καί τώρα τί θά κάνω;
Τί άλλο; Θά πεθάνω...

Φεύγω άπ' τόν κόσμο... Όλους πειά πίσω μου τούς αφήνω...
Άντίο, φίλοι, συγγενείς, αγαπημένο, αντίο...
Ότσόσο γιά τó θάνατο ούτε λεφτό δεν δίνω...
Έτσι τελειώνει τής ζωής τó θλιβερό άστέιο...
Μ' αλήθεια, δεν είνε έγκλημα καί κρίμα πού πειά χάνω
Τόσα φαγιά όρεχτικά καί θείες απολαύσεις;
Ό φίλοι μή θρηνηστε!... Γυνάικα μή με κλαύσεις!...
Κι' άν μ' αγαπάτε αληθινά, στον τάφο μου άπάνω
Μή χτίσετε πολυτελές κα' ύπέροχο μνημείο,
Μά ένα... μαγειρείο!...

Μεταξύ τών περιφημότερων καλοφαγάδων τού περασμένου αιώνα, ήταν καί ό μεγάλος μυθιστοριογράφος Όνορέ ντε Μπαλζάκ. Ό Μπαλζάκ λοιπόν καί στις μέρες τής φτώχειας τού άκόμα, τοποθετούσε στο τραπέζι του ένα καλλιτεχνικότατο «μενού». Στο μενού αυτό άνεγράφαντο τά έκλεκτά τερά των φαγητών. Έτσι ό Μπαλζάκ, τρώγοντας τó ψωμοτύρι του, κύτταζε τó «μενού» καί νόμιζε πώς έτρωγε... φασιανούς!...

Οί Καλοφαγάδες.

(Ίδε τήν πλαγιή στήλη)

